תורה אור

*אפי' ימים הראויין לספירת סתירת זבה תנן כמה הוא קשויה ר"מ אומר ארבעים וחמשים יום בשלמא לרב משכחת לה כרב אדא בר אהבה אלא ללוי קשיא אמר לך לוי מי קתני טהורה בכולן בימי נדה נדה בימי זיבה טהורה לישנא אחרינא אמרי א"ד לוי אין הולד מטהר אלא ימים הראויין להיות בהן זבה גדולה מ"ט °דמה ימים רבים כתיב *) אבא שאול משמיה דרב אמר אפילו ימים הראויין להיות בהן זבה קטנה מ"ט ימי וכל ימי התם כתיבי תנן כמה הוא קשויה ר"מ אומר אפי' ארבעים וחמשים יום קשיא לתרוייהו מי קתני טהורה בכולן קשתה בימי נדתה נדה בימי זיבתה טהורה תניא היה ר"מ אומר יש מקשה ק"נ יום ואין זיבה עולה בהן כיצד שנים בלא עת ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה וחמשים שהולד מטהר ושמונים של נקבה ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה אמרו לו א"כ יש מקשה כל ימיה ואין זיבה עולה בהן אמר להן מאי דעתייכו משום נפלים אין קושי לנפלים ת"ר יש רואה מאה יום ואין זיבה עולה בהן כיצד שנים בלא עת ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה ושמונים של נקבה ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה מאי קמ"ל לאפוקי ממ"ד *אי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם קמ"ל דאפשר לפתיחת הקבר בלא דם: ר' יהודה אומר דיה וכו': תניא רבי יהודה אומר משום רבי טרפון דיה חדשה ויש בדבר להקל ולהחמיר כיצד קשתה שנים בסוף שמיני ואחד בתחלת תשיעי ואפילו בתחלת תשיעי ילדה הרי זו יולדת בזוב אבל קשתה יום אחד בסוף שמיני ושתים בתחלת תשיעי ואפילו בסוף תשיעי ילדה אין זו יולדת בזוב אמר רב אדא בר אהבה ש"מ קסבר רבי יהודה שיפורא גרים איני והא אמר שמואל אין אשה מתעברת ויולדת ב) אלא למאתים ושבעים ואחד יום או למאתים ושבעים ושנים יום °או למאתים ושבעים ושלשה הוא דאמר כחסידים הראשונים דתניא חסידים הראשונים לא היו משמשין מטותיהן אלא ברביעי בשבת שלא יבואו נשותיהן לידי

לידי

ויקרא טו

אף ימים הראויין לספירת סתירת זבה. בימי' זיבה דלעולם היא טהורה עד שתשפה שהרי כל ימיה ראויין· לכך שאם תספור ששה ותראה סותרת הכל ונמצאו הימים הבאין ראויין לספירה והא דתנא [לעיל ט:] בימי נדה נדה היכא דאתחיל קושי מימי נדה אבל אתחיל בימי זיבה כל מה שיארך הקושי טהורה: (א)ועוד ארבעים וחמשים יום. קס"ד לגמרי מטהר לה ר"מ מזוב ומנדות: בימי נדה נדה. וה"ק ר"מ כמה הוא קשויה שלא תבא להתחייב בקרבן ולספירת נקיים ארבעים וחמשים יום ומיהו בכל הני ארבעים כי שלמי ימי זוב ומטו ימי נדות טמאה נדה וכי הדרי שלמי ז' ימי נדות ומטו ימי זוב טהורה: זבה גדולה. ראתה שלשה רצופין בתוך י"א יום טהורה מספירת נקיים ומקרבן אבל לא ראתה אלא יום אחד צריכה לשמור יום כנגד יום דלי כתיב דמה דדרשינן [פ"נ] ולא מחמת ולד בזבה גדולה כתיב דכתיב בההוא קרא ימים רבים ואם משך קשויה יותר מאחד עשר יום שנכנסה לימים שראויים לנדה טמאה: ימי וכל ימי זוב טומאתה וגו'. ומינייהו נפקא לן זבה קטנה בשלהי מכילתין [עג.] בשמעתא בתרייתא: קשיא לתרוייהו. דאמרי זבה גדולה וקטנה הוא דמטהר ולד אבל אם יארך אחריהן טמא: בימי זיבה. למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה: יש מקשה. שהיא רואה: ק"נ יום. רצופין: ואין זבה עולה בהן. ולא שתהא מקשה כל ק"נ יום: כיצד ראתה ב' בלא עת. בלא עת נדתה הרי* י"א ימים שלאחר נדתה שהן ימי זיבה ואינה זבה עד שתראה בהן ג' רצופין ואם ראתה שנים בסופן כשתראה למחר הרי פתח של נדותה ואינו מצטרף לה לזיבה אלא תחלת נדה היא וכל שבעה תהיה נדה הרי ט' ימים רצופין ושנים שלאחר הנדה שהן מן י"א של ימי זוב וכל כמה דלא חזיא ג' בימי זיבה לא הויא זבה הרי י"א רצופין וקשתה חמשים והיא חולה ואמרינן לעיל [לז:] כחולה חמשים הרי ס"א וביום ס"א* ילדה נקבה ואפילו רואה כל שמונים אינה זבה ואחד ושמונים הרי תחילת נדה ואם תראה ז' הרי מאה ומ"ח ושנים שלאחר הנדה ותפסוק הרי ראתה ק"נ רצופין ואינה זבה אבל אם תראה יותר הויא זבה דהוו להו ג' לאחר הנדה: וחמשים שהולד מטהר. הנך חמשים של קושי לפני השמונים: א"כ. דקחשבת שמונים של נקבה: יש מקשה לעולם. ואינה זבה כגון טובלת לי"ד של נקבה ומתעברת ולסוף שמונים שבעה לנדה ושנים לאחר הנדה ומקשה חמשים ומחרת ומפלת נקבה וכן לעולם: אמר להן. ר"מ מאי דעתייכו משום נפלים כדפרשינן: אין קושי לנפלים. אין הנפל מטהר קישויו ואין כולד דאית ליה קושי קמיירינן: יש רואה. בלא קושי: קמ"ל דאפשר לפתיחת הקבר בלא דם. דאי לא אפשר הויא לה זבה כשילדה אחר שנים שלאחר הנדה דהוה ליה יום לידה שלישי ואי הואי חזיא קודם לידה בפתיחת הקבר הרי היא זבה הואיל ובלא קושי ראתה: להקל ולהחמיר. פעמים שאינו מטהר כלום פעמים שהוא מטהר חדש ויום אחד: הרי זו יולדת בזוב. הואיל ורוב זיבה בשמיני הואי שאין הולד מטהר שדינן חד יומא בתר תרין והרי היא זבה: ואפי' בסוף תשיעי ילדה. ואע"ג דתשיעי כולו בשופי סוך משני ימים אין זו יולדת בזוב בלבד שלא תראה דם בימי השופי ולא אמרינן כיון דשופי סמוך ללידה נטמאנה בדם הקושי דקסבר ר' יהודה שיפורא גרים כלומר החדש של תשיעי גורמת לידת הולד דמכי עייל הוה זמן לידה הילכך כל הדמים שרואה בו בקושי אינו אלא מחמת הולד אע"ג דאיכא שופי בתרייהו ואפי' בתחלת תשיעי הוי מחמת הולד דקסבר יולדת לט' יולדת למקוטעין: שיפורא. שופר שתוקעין בו ב"ד בקדוש החדש: או למאתים ושבעים ואחד. דהוו להו ט' חדשים שלמים של שלשים וביום ראשון של עשירי יולדת: או לרע"ב. כלומר אם לא קלטו הזרע יום ראשון קולטו בשני ומיום קליטתו הוי התחלת העיבור: או לרע"ג. שאם לא קלטו בשני קולטו בשלישי אבל אם לא קלטו בשלישי שוב אינו קולטו דקי"ל דעד שלישי הוי ראוי להזריע מכאן ואילך מסריח במסכת שבת (דף פו.) בפולטת שכבת זרע ביום השלישי בפרק ר' עקיבא. אלמא לא ילדה למקוטעין: [הוא]. שמואל דאמר כחסידים:

ו בס"א: בימי.

להיות בהן זבה גדולה. *רש"י פירש לאפוקי י' וי"א דאינה ראויה להתחיל בהן זבה גדולה ור"ח פירש לאפוקי יום ראשון ויום שני של י"א דאינה ראויה עדיין להיות זבה גדולה אם לא תראה יום ג': מאי דעתיך משום נפלים. תימה דבלאו נפלים מלינן לאשכוחי יותר מק"נ כגון *יהודה וחזקיה ולאחר שלד השני תספור שמונים לנקבה ושבעה ימים לנדה ושני ימים לאחר כן וי"ל דלא שכיח ולא"ם והלא בלא קושי משכחת כל ימיה שלא תהא זבה כגון שהפילה אחר פ' לנקבה ח' לנדה וב' ימים אחר נדה ובשלמא בסמוך גבי יש רואה ק' ימים איכא למימר דבחד ולד מיירי אי נמי כבן קיימא אבל הכא מיירי בנפלים מדקאמר אין קושי לנפלים ויש לומר דלא מיירי ביולדת בלא קשוי:

שיפורא גרים. פירוש שופר שתוקעין בר"ח בקדוש החדש תשיעי של עיבורה ואם תאמר והיכי מוכח דחדש לבנה גרים דילמא חדש תשיעי של אחר ח' חדשים של שלשים יום להריונה גרים אפי' הוא מתחיל באמצע חדש הלבנה וי"ל דאם כן הו"ל למימר דיה חדש אחרון אבל חדשה משמע חדש המבורר דהיינו חדש הלבנה וקאי ש"מ אמתני' כמו אברייתא א"נ משום דברייתא מוכחא דיולדת למקוטעים כדקתני אפילו בתחלת ט' ילדה וליום אחד לא הוה קרי חדשה אבל לחדש לבנה קרי שפיר חדשה אפי' יום אחד (ט') אי נמי מסיפא דברייתא מוכיח דע"כ חדש לבנה גרים דקתני אבל קשתה יום אחד בסוף שמיני ושנים בתחלת תשיעי ואפי' ילדה בסוף ט' כו' והילך יכולה לידע דקשתה שנים בט' אי לא דמיירי בחידושה של לבנה דבכי היכא דילדה בסוף ט' יכולה לידע כגון שילדה לרע"ג ימים לשמושה דאז מתחיל תשיעי שלה שלשים יום לפני לידתה דהזרע לא נקלט עד יום ג' לשמושה דאי נקלט יום ראשון היתה יולדת לרע"א לשמושה דאין הולד משתהה יותר *דלא קי"ל כרבה תוספאה דפרק הערל (יבמות דף פ:) מ"מ מדקאמר אפי' ילדה בסוף ט' משמע נמי שילדה באמצע תשיעי ואז אי אפשר לדעת אם קשתה ב' ימים בט' בצמצום דאי קשתה בר"מ וברמ"א וברמ"ב משמושה שמא לא נקלט הזרע עד מחרת התשמיש וא"כ לא קשתה אלא יום אחד בחדש ט' ואם קשתה ברמ"א ורמ"ב ורמ"ג שנקלט הזרע ביום התשמיש א"כ ג' ימים קשתה בחדש ט' אלא ודאי שיפורא גרים ונראה דלרבי יהודה שיפורא דט' חדשים גרים ואם נתעברה בסוף החדש יולדת בתחלת תשיעי דאי בעינן שמונה הראשונים שלמים א"כ כי נתעברה בסוף החדש שיפורא דט' הוה ליה עשירי אא"כ נתעברה בתחלת החדש:

והא

נו א מיי' פ"ג מהל' איסורי ביאה הל"ב:

נח ב מיי' שם הל"ג ועי' כס"מ:

נט ג מיי' שם הל"ה:

תוספי הרא"ש

הראויין להיות בהן זבה גדולה. פר"ח לאפוקי עשירי וי"א דאין ראויין להתחיל בהן זבה גדולה א"נ לאפוקי יום ראשון ויום שני של י"א דאין ראויין להיות בהן זבה גדולה ולשון ראויין משמע כפירוש: מאי דעתייכו משום נפלים וכו'. ותימה בלא נפלים נמי משכחת לה(נמי) יותר מק"נ ימים כגון יהודה וחזקית שנשתהו ג' חדשים זה אחר זה וי"ל מילתא דלא שכיחא היא א"נ כשנתעברה תאומים לא קא מיירי: יש רואה ק' יום. ותימה כל ימיה משכחת לה דאחר שמונים של נקבה תפילה נקבה אחרת וי"ל דבחד ולד איירי א"נ היינו הא דפריך מאי קמ"ל דאי חידוש של ק' יום הא משכחת לה אפי' טובא ולר' מאיר משכחת לה כל ימיה כה"ג אלא דר' מאיר לא איירי אלא בלידת קושי: ש"מ קסבר ר' יהודה שיפורא גרים. שופר שתוקעין ב"ד בקידוש החדש דחדש של עיבור הוא לפי חידוש הלבנה ותימה דלמא דית חדשה דקאמר היינו ל' יום האחרונים שהוא חדש תשיעי לעיבורה וי"ל רא"כ ה"ל למימר דית חדש אחרון אבל חדשה משמע חדש המבורר דהיינו חדש הלבנה וקאי [ש"מ] אמתני' כמו אברייתא אלא שנקבע בתלמוד אחר הברייתא א"נ משום דברייתא מוכחא דיולדת למקוטעין [illegible]

מוסף רש"י

לפתיחת הקבר. הרחם. בלא דם. דם לידה (לעיל כא.).

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ועוד ארבעים:

גליון הש"ס

[illegible]

הגהות מהר"ב רנשבורג

[illegible]